

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

17. marts 2005 ^{*}

I sag C-91/03,

angående et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF, anlagt den 28. februar 2003,

Kongeriget Spanien ved N. Díaz Abad, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved J. Carbery, F. Florindo Gijón og M. Balta, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

^{*} Processprog: spansk.

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. van Rijn og S. Pardo Quintillán, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

Den Franske Republik ved G. de Bergues og A. Colomb, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenienter,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, P. Kūris (refererende dommer) og J. Klučka,

generaladvokat: A. Tizzano

justitssekretær: ekspeditionssekretær K. Sztranc,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. november 2004,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. januar 2005,

afsagt følgende

Dom

- 1 Kongeriget Spanien har i sin stævning nedlagt påstand om annulation af punkt 6 i bilag I til Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20. december 2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik (EFT L 358, s. 59, herefter »den anfægtede forordning«).

Retsforskrifter og tvistens baggrund

- 2 Artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 2141/70 af 20. oktober 1970 om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren (EFT 1970 III, s. 629) har indført princippet om fri adgang til farvande, der henhører under medlemsstaternes højhedsområde eller jurisdiktion.
- 3 Som en undtagelse til dette princip kan medlemsstaterne i henhold til artikel 100, stk. 1, i akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af traktaterne i forbindelse med Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT Særudgave, 27.3.1972, s. 14, herefter »tiltrædelsesakten af 1972«) indtil den 31. december 1982 begrænse udøvelsen af fiskeri i de farvande, der hører under deres højhedsområde eller deres jurisdiktion, og som ligger inden for en grænse på seks sømil beregnet fra en kystmedlemsstats basislinjer, til at finde sted fra fartøjer, der traditionelt fisker i disse farvande.

- 4 Rådet har den 25. januar 1983 vedtaget forordning (EØF) nr. 170/83 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 1). I henhold til forordningens artikel 6, stk. 1, kan medlemsstaterne opretholde den ordning, der er fastsat i artikel 100 i tiltrædelsesakten af 1972, og udvide den i nævnte artikel fastlagte grænse på 6 til 12 sømil for alle farvande, der henhører under deres højhedsområde eller jurisdiktion.
- 5 Det bestemmes i samme forordnings artikel 6, stk. 2, at »fiskeriet under den i stk. 1 omhandlede ordning [finder] sted som fastsat i ordningerne i bilag I til denne forordning, hvor det for hver enkelt medlemsstat er fastlagt, i hvilke geografiske områder af de andre medlemsstats kystfarvande dette fiskeri kan udøves, samt hvilken art eller hvilke arter der er omfattet heraf«. Bilag I blev ændret i henhold til artikel 26 i akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne (EFT 1985 L 302, s. 23, herefter »tiltrædelsesakten af 1985«).
- 6 Som en overgangsforanstaltning fastsætter artikel 160 i tiltrædelsesakten af 1985 en begrænsning af fiskerimulighederne uden at sondre efter, om fiskerizonen ligger inden for eller uden for grænsen på 12 sømil fra basislinjen.
- 7 Artikel 166 i samme tiltrædelsesakt bestemmer:

»Den ordning, der er fastlagt i artikel 156-164, herunder de tilpasninger, som Rådet vil kunne vedtage i medfør af artikel 162, finder fortsat anvendelse indtil udløbsdatoen for den periode, der er omhandlet i artikel 8, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 170/83.«

8 Artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 170/83 har følgende ordlyd:

»Kommissionen forelægger i løbet af det tiende år efter den 31. december 1992 Rådet en rapport om de økonomiske og sociale forhold i kystområderne, på grundlag af hvilken Rådet efter proceduren i traktatens artikel 43 fastsætter de bestemmelser, der efter udløbet af den i dette stykke omhandlede periode på ti år vil kunne afløse den i artikel 6 og 7 nævnte ordning.«

9 Fristen i henhold til artikel 166 i tiltrædelsesakten af 1985 var således fastsat til den 31. december 2002, på hvilken dato også den i artikel 160 i samme tiltrædelsesakt fastsatte ordning skulle udløbe.

10 Artikel 17 i den anfægtede forordning bestemmer:

»1. EF-fiskerfartøjer har lige adgang til alle EF-farvande og -ressourcer, bortset fra de i stk. 2 omhandlede farvande, jf. dog de foranstaltninger, der træffes i henhold til kapitel II.

2. I farvandene under deres højhedsområde eller jurisdiktion indtil 12 sømil fra basislinjerne har medlemsstaterne ret til fra den 1. januar 2003 til den 31. december 2012 at begrænse fiskeriet således, at det er forbeholdt fartøjer, der traditionelt fisker i sådanne farvande fra havne på den tilstødende kyst, jf. dog ordninger for EF-fiskerfartøjer, der fører en anden medlemsstats flag, som led i et bestående

naboforhold mellem medlemsstater og ordningerne i bilag I, der for hver medlemsstat afgrænser de geografiske områder i andre medlemsstaters kystfarvande, hvor der må fiskes, og hvilke arter der må fanges.

[...]«

- 11 Bilag I til denne forordning definerer betingelserne for adgang til kystfarvande som fastsat i artikel 17, stk. 2. I henhold til punkt 6 i bilaget kan Spanien i området fra den spansk-franske grænse til 46° og 08' N kun fiske ansjos i perioden fra den 1. marts til den 30. juni, og såfremt det drejer sig om fiskeri efter levende agn i perioden fra den 1. juli til den 31. oktober. Hvad angår sardin må de kun fiskes i perioden fra den 1. januar til den 28. februar og fra den 1. juli til den 31. december. Desuden skal disse fiskeriaktiviteter udøves med og inden for grænserne af de aktiviteter, der blev udøvet i 1984.
- 12 Ved fastsættelsen af reglen om fri adgang til farvande uden for 12 sømil fra kystmedlemsstatens basislinjer (herefter »zonen uden for 12 sømil«) erstatter den anfægtede forordnings artikel 17, stk. 1, for så vidt angår spanske fiskerfartøjers adgang til franske farvande den ordning, der blev indført med tiltrædelsesakten af 1985, og navnlig dennes artikel 160. Denne bestemmelse foreskrev tilsvarende grænser som dem, der er fastsat i bilag I til den anfægtede forordning, for den zone, som er beliggende mellem 6 og 12 sømil.

- 13 Under de forhandlinger, der gik forud for vedtagelsen af den anfægtede forordning, anmodede Kongeriget Spanien om en ændring af punkt 6 i forordningens bilag I, med henblik på at afskaffe de begrænsninger, der følger af tiltrædelsesakten af 1985, og som finder anvendelse på spanske fartøjer i den zone, som er beliggende mellem 6 og 12 sømil fra basislinjerne ved den franske atlantehavskyst. Samme stat anmodede desuden om, at betingelserne for adgang blev tilpasset dem, der gælder for franske fartøjer i spanske farvande.
- 14 Rådet besluttede ikke at ændre nævnte punkt 6.
- 15 Kongeriget Spanien afgav en erklæring, hvori det gav udtryk for sin uenighed og »forbeholdt sig ret til at anlægge sag ved De Europæiske Fællesskabers Domstol med henblik på ændring af denne del af forordningen«.
- 16 På baggrund heraf har Kongeriget Spanien besluttet at anlægge denne sag.
- 17 Ved kendelser afsagt af Domstolens præsident den 30. juni og den 8. september 2003 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Den Franske Republik fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande.

Om søgsmålet

- 18 I sin stævning har Kongeriget Spanien fremsat to anbringender, der skal undersøges i modsat rækkefølge af den, hvori de er fremsat.

Anbringendet om tilsidesættelse af tiltrædelsesakten af 1985

Parternes argumenter

- 19 Den spanske regering har anført, at artikel 160 i tiltrædelsesakten af 1985, der fastsætter grænser for dets fartøjers adgang til den zone, som er beliggende inden for 12 sømil fra basislinjerne (herefter »12-sømilezonen«) ved den franske kyst, såvel som zonen uden for 12 sømil, ikke længere finder anvendelse efter den 31. december 2002 i medfør af bestemmelserne om den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 166 i tiltrædelsesakten af 1985. Derfor burde grænserne vedrørende 12-sømilezonen og zonen uden for 12 sømil have været ophævet. Ved at opretholde disse restriktioner forlænger den anfægtede forordning på uretmæssig vis overgangsordningen ud over den frist, der er fastsat i tiltrædelsesakten af 1985.
- 20 Den spanske regering har desuden gjort gældende, at ingen specifik foranstaltning vedrørende adgangen til pelagiske arter i 12-sømilezonen kræver en særlig forvaltning af denne zone.
- 21 Rådet har gjort gældende, at formålet med artikel 166 i tiltrædelsesakten af 1985 ikke er at begrænse fællesskabslovgivers kompetence efter den 31. december 2002.

Bestemmelser, der er vedtaget på grundlag af artikel 37 EF, er nye foranstaltninger, hvis lovlighed kun kan vurderes i henhold til de gældende regler i traktaten.

- 22 Rådet har i øvrigt præciseret, at bilag I til forordning nr. 170/83 er blevet ændret ved artikel 26 i tiltrædelsesakten af 1985 og ved kapitel XV i bilag I til samme akt. Artikel 26 er indeholdt i tredje del af tiltrædelsesakten af 1985 om tilpasning af institutionernes retsakter og ikke i aktens fjerde del om overgangsforanstaltninger. Rådet er derfor af den opfattelse, at tilpasningerne af forordning nr. 170/83 er tidsubegrænsede og ikke kan anses for overgangsforanstaltninger.
- 23 Ifølge Rådet nævner artikel 156-164 i tiltrædelsesakten af 1985 ikke ordningen om adgang til Den Franske Republiks kystfarvande. Rådet anser det for urimeligt at fortolke tiltrædelsesaktens artikel 166 således, at den også omfatter udløbet af en bestemmelse, som der ikke er henvist til, men som var indeholdt i en forordning, der er blevet ændret i henhold til nævnte akts artikel 26, og hvis indhold er blevet gentaget i den forordning, der er vedtaget på grundlag af artikel 37 EF. Rådet har endvidere anført, at artikel 166 ikke indeholder regler om ordningen for adgang til kystfarvande.
- 24 Endelig har Rådet gjort gældende, at Kongeriget Spaniens begæring om, at betingelserne for fiskeri i kystfarvande skal anvendes uden tidsmæssig begrænsning, ikke hviler på noget retsgrundlag.

- 25 Kommissionen, der intervenerer til støtte for samtlige Rådets påstande, er navnlig af den opfattelse, at den spanske regering fortolker bestemmelserne i tiltrædelsesakten af 1985 urigtigt. Ifølge Kommissionen henviser aktens artikel 166 ikke til betingelserne for spanske fartøjers adgang til farvandene ved de franske atlantehavskyster i 12-sømilezonen. Tiltrædelsesakten tilpasser blot bilag I til forordning nr. 170/83, idet den supplerer det skema, som indeholder en detaljeret angivelse af betingelserne for adgang til medlemsstaternes kystfarvande.
- 26 Den franske regering har anført, at tilpasningerne af forordning nr. 170/83 er sket i henhold til artikel 26 i tiltrædelsesakten af 1985, der ikke er indeholdt i aktens fjerde del, som omhandler overgangsforanstaltninger, men derimod i aktens tredje del om tilpasning af institutionernes retsakter. Det følger heraf, at de foranstaltninger, der er truffet i henhold til denne artikel, er af vedvarende natur. Følgelig kan artikel 6 i bilag I til den anfægtede forordning ikke udgøre en tilsidesættelse af overgangsbestemmelserne i tiltrædelsesakten af 1985.

Domstolens bemærkninger

- 27 Som den spanske regering og Kommissionen har gjort gældende under retsmødet, må det fastslås, at artikel 160 i tiltrædelsesakten af 1985 indeholder en regel, som svarer til den i sagen omhandlede, og at den for så vidt angår sit anvendelsesområde ikke sondrer mellem de farvande, der er omfattet af 12-sømilezonen, og de farvande, som er beliggende uden for denne zone.
- 28 Det bør ligeledes fastslås, at denne bestemmelse, der er indeholdt i fjerde del i tiltrædelsesakten af 1985 om overgangsforanstaltninger, ikke længere finder anvendelse efter den dato, som er fastsat i samme akts artikel 166, dvs. den 31. december 2002.

- 29 Det følger imidlertid ikke af disse konstateringer, at fællesskabslovgiver ikke kunne vedtage den anfægtede regel inden for rammerne af sin kompetence i henhold til artikel 37 EF.
- 30 De manglende retsvirkninger af artikel 160 og 166 i tiltrædelsesakten af 1985 følger navnlig af den omstændighed, for så vidt angår 12-sømilezonen, at bilag I til forordning nr. 170/83 er blevet suppleret med en regel, som svarer til den i det foreliggende tilfælde omhandlede i henhold til artikel 26 i tiltrædelsesakten af 1985, således at nævnte regel åbenbart henhører under fællesskabslovgivers kompetence som defineret i artikel 37 EF.
- 31 Det følger af det ovenfor anførte, at anbringendet om tilsidesættelse af tiltrædelsesakten af 1985 bør forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling

Parternes argumenter

- 32 Den spanske regering har gjort gældende, at punkt 6 i bilag I til den anfægtede forordning indfører begrænsninger, der ikke eksisterer, hverken med hensyn til franske fartøjers adgang til de spanske kystfarvande eller med hensyn til de andre medlemsstaters fartøjers adgang til andre medlemsstaters kystfarvande. Den spanske regering bemærker, at Kongeriget Spanien er den eneste medlemsstat, hvis fartøjer har begrænset adgang til en nabostats kystfarvande. Den spanske regering har anført, at Kongeriget Spanien gøres til genstand for forskelsbehandling i strid med

den i artikel 12 EF knæsatte lighedsgrundsætning og artikel 34, stk. 2, EF om den fælles landbrugs- og fiskeripolitik.

- 33 Den spanske regering har præciseret, at reglerne om fælles politik kun kan differentieres efter zoner eller regioner ud fra objektive kriterier, som sikrer en forholdsmæssig fordeling af fordele og ulemper mellem de berørte, uden at der sondres mellem medlemsstaternes områder. Ifølge den spanske regering er der i det foreliggende tilfælde ingen objektiv begrundelse for en forskellig behandling.
- 34 Den spanske regering har endvidere gjort gældende, dels at de samme adgangs-begrænsninger som dem, der blev pålagt fartøjerne ved Kongeriget Spaniens tiltrædelse, opretholdes, uden at der tages hensyn til overgangsperiodens udløb, dels at den aftale, der blev indgået mellem Fællesskabet og Kongeriget Spanien den 15. april 1980 (Rådets forordning (EØF) nr. 3062/80 af 25.11.1980 om indgåelse af fiskeriaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Spaniens regering) (EFT L 322, s. 3), udelukkende vedrører den eksklusive økonomiske zone på 200 sømil.
- 35 Rådet har anført, at det er tilstrækkeligt at foretage en vurdering af bilag I til den anfægtede forordning for at konstatere, at reglerne om adgang ikke er gensidige. Adgangen er ofte begrænset efter arter og undertiden tidsmæssigt begrænset.
- 36 Disse begrænsninger udspringer af viljen til at regulere de traditionelle fiskeriaktiviteter for at muliggøre deres opretholdelse i de nævnte zoner. Listen over begrænsninger beror hverken på geografiske nabokriterier eller gensidighedskriterier.

- 37 Kongeriget Spanien vil således for sine fartøjer bevare de samme adgangsvilkår som dem, det havde siden denne stats tiltrædelse af Fællesskabet og indtil vedtagelsen af den anfægtede forordning. Desuden har Rådet præciseret, at forud for Kongeriget Spaniens tiltrædelse gav fiskeriaftalen af 15. april 1980, der var indgået mellem Fællesskabet og denne medlemsstat, ikke sidstnævntes fartøjer ubegrænset adgang til Frankrigs kystfarvande.
- 38 Rådet er derfor af den opfattelse, at Kongeriget Spanien ikke på nogen måde er blevet udsat for forskelsbehandling, men behandlet på objektiv vis og som de andre medlemsstater.
- 39 Rådet har i øvrigt gjort gældende, at sagsøgeren overhovedet ikke har givet nogen begrundelse for, hvorfor Rådet med vedtagelsen af den anfægtede forordning skulle have handlet på en åbenbart upassende måde under udøvelsen af sin kompetence. Rådet har henvist til, at selv om der uden for 12 sømil fra medlemsstaternes basislinjer gælder princippet om fri adgang til farvande for alle EF-fartøjer, gælder der derimod i 12-sømilezonen ordningen med at forbeholde adgangen for fiskerfartøjer, der traditionelt fisker i sådanne farvande fra havne på den tilstødende kyst. Den begrænsede adgang til disse farvande for fartøjer, der ikke fisker fra sådanne havne, er allerede en privilegeret retsstilling. Kun de spanske fartøjer har adgang til den franske 12-sømilezone.
- 40 Ifølge Kommissionen hviler Kongeriget Spaniens anbringende på en urigtig forståelse af samtlige bestemmelser. Den har understreget forskellen mellem ordningen om adgang til farvande og til ressourcerne i 12-sømilezonen på den ene side og uden for denne zone på den anden side. Denne begrænsning af adgangen er baseret på objektive hensyn til bevarelse af de mest følsomme zoner i EF-farvandene, såsom dem, der er beliggende nær kysterne, og på socio-økonomiske hensyn, der tilsigter beskyttelse af det ikke-industrielle fiskeri. I modsætning til den spanske regering er Kommissionen af den opfattelse, at forlængelsen indtil den 31. december

2012 af ordningen med begrænset adgang til farvandene under medlemsstaters højhedsområde eller jurisdiktion er mere end begrundet i selve forordningens ordlyd og navnlig i dens 14. betragtning. Kommissionen mener derfor, at der er en objektiv begrundelse for at sondre mellem den ordning, der finder anvendelse på 12-sømilezonen, og den, der finder anvendelse på zonen uden for 12 sømil. Kommissionen har præciseret, at Rådet ved fastlæggelsen af betingelserne for spanske fartøjers adgang til de franske kystfarvande har taget hensyn til de traditionelle betingelser for adgang, som fandtes før Kongerigets Spaniens tiltrædelse af Fællesskabet, og som havde udgangspunkt i naboforhold.

- 41 Den franske regering har gjort gældende, at formålet med den anfægtede forordning bl.a. er en vedvarende bevarelse af det ikke-industrielle fiskeri, og at anvendelsen af kriterier, der er baseret på gensidighed, derfor er ubegrundet.
- 42 I øvrigt har den franske regering understreget, dels at de franske fartøjer ikke har tilladelse til at fiske andet end pelagiske arter i zonen mellem 6 og 12 sømil fra Spaniens basislinjer, dels at den anfægtede forordning giver de samme muligheder for adgang som dem, de spanske fartøjer altid har nydt godt af siden Spaniens tiltrædelse af Fællesskabet. Den franske regering udleder heraf, at Kongeriget Spanien ikke har været udsat for forskelsbehandling.

Domstolens bemærkninger

- 43 I henhold til fast praksis kræver princippet om forbud mod forskelsbehandling, at ensartede situationer ikke behandles forskelligt, medmindre en forskellig behandling er objektivt begrundet (jf. dom af 25.11.1986, forenede sager 201/85 og 202/85, Klensch m.fl., Sml. s. 3477, præmis 9).

- 44 Det bemærkes, at hvad angår 12-sømilezonen tillader den anfægtede forordnings artikel 17, stk. 2, udtrykkeligt medlemsstaterne at begrænse fiskeriet til fartøjer, der traditionelt fisker i denne zone fra havne på den tilstødende kyst. Denne bestemmelse fastsætter imidlertid en række specifikke ordninger, der giver EF-fiskerfartøjer, der fører andre medlemsstatsers flag, ret til at fiske i 12-sømilezonen som led i bestående naboforhold mellem medlemsstaterne. Bilag I til den anfægtede forordning, som artikel 17, stk. 2, henviser til, fastsætter for hver medlemsstat geografiske zoner i de andre medlemsstatsers kystfarvande, hvor der må fiskes, samt hvilke arter der må fanges.
- 45 Det skal desuden bemærkes, at det anføres i betragtning 14 til den anfægtede forordning, at »[d]e eksisterende regler, der begrænser adgangen til fiskeressourcer inden for medlemsstaternes 12-sømilezone, har fungeret tilfredsstillende og er kommet bevarelsen til gode ved at begrænse fiskeriindsatsen i de mest følsomme dele af EF-farvandene og ved at bevare de traditionelle fiskeriaktiviteter, som den sociale og økonomiske udvikling i visse kystsamfund er stærkt afhængig af«, og at »[d]e derfor fortsat [bør] anvendes indtil den 31. december 2012«.
- 46 Den spanske regering stiller ikke spørgsmålstegn ved grundprincipperne, der ligger til grund for den ved den anfægtede forordning fastsatte ordning, der finder anvendelse på 12-sømilezonen.
- 47 Ifølge den spanske regering har Rådet med vedtagelsen af punkt 6 i bilag I til den anfægtede forordning udsat Kongeriget Spanien for forskelsbehandling i strid med

lighedsprincippet, der er knæsat i artikel 12 EF, og artikel 34, stk. 2, EF om den fælles landbrugs- og fiskeripolitik.

48 Den spanske regering gør særligt gældende, at reglerne om fælles politik kun kan differentieres efter zoner eller regioner ud fra objektive kriterier, som sikrer en forholdsmæssig fordeling af fordele og ulemper mellem de berørte, uden at der sondres mellem medlemsstaternes områder. I det foreliggende tilfælde er der ingen objektiv begrundelse for en forskellig behandling.

49 Dette anbringende er ubegrundet.

50 Rådet, Kommissionen og den franske regering har med rette anført, at den ordning, der i henhold til den anfægtede forordnings artikel 17, stk. 2, finder anvendelse på 12-sømilezonerne, har til formål at beskytte de mest følsomme dele af EF-farvandene, idet der samtidig tages hensyn til nødvendigheden af at bevare de traditionelle fiskeriaktiviteter.

51 Dette formål indebærer ikke i sig selv en gennemførelse af kriterierne om gensidighed.

- 52 Under alle omstændigheder har den spanske regering ikke godtgjort, at Rådet med vedtagelsen af punkt 6 i bilag I til den anfægtede forordning har tilsidesat det anførte formål.
- 53 En læsning af bilag I til den anfægtede forordning viser desuden, at adgangen til medlemsstaternes kystfarvande bortset fra Den Franske Republiks, når den gives til EF-fiskerfartøjer, er tidsmæssigt begrænset og begrænset til visse arter.
- 54 Endvidere bemærkes, at punkt 6 i bilag I til den anfægtede forordning blot forlænger den ordning, der har været gældende siden Kongeriget Spaniens tiltrædelse af Fællesskabet.
- 55 Herefter skal anbringendet om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling forkastes.
- 56 På baggrund af det ovenfor anførte bør Rådet frifindes for Kongeriget Spaniens påstande.

Sagens omkostninger

- 57 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har nedlagt påstand om, at Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da Kongeriget Spanien har tabt sagen, bør det pålægges det at bære sine egne omkostninger og betale Rådets omkostninger. I henhold til artikel 69, stk. 4, i samme reglement bærer den medlemsstat eller institution, der har interveneret i sagen, sine egne omkostninger. Kommissionen og Den Franske Republik, der er intervenienter i sagen, bør derfor bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

- 1) **Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) **Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.**
- 3) **Den Franske Republik og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.**

Underskrifter